

Musing Melancholy, oneigentijdse schilderijen XXVI

© Kris Gevers

“In zijn blik verdwalen, is dat niet: schilderen”

Jean Luc Nancy

“Mijn vragen was hun aandachtig schouwen, hun antwoord was hun schoonheid”

Augustinus

“En hoe kan men zeker zijn, in zulk een duisternis?”

Samuel Beckett

Nature morte, of een lichaam in delen.

Delen... een klomp, een homp, een hap... brokstukken, verfhuid. De herinnering van wat was, alles lijkt zich in delen te vereenzamen.

Passie, en nadien, na de passie, het mijmeren - in delen - over de schoonheid van wat was. Passie, dat moment waarop alles daar is, verdwaalt als verval. Wat was, verdwijnt in het mijmeren als melancholie, in brokstukken, in delen, als dingen. Een lichaam in delen, als dingen. De geboorte van de Nature morte.

De dingen verstillen, vervallen, Nature morte, wat ooit levende passie was lijkt moe, op. Maar in het licht van het mijmeren, verschijnt als schoonheid de afwezigheid van het geheel.

Melancholie wordt geboren aan de rand van de mogelijkheid, maar keert zich, angstig in een poging te helen.

Als verfhuid, huidbrokken, brokstukken... niets kan geheeld worden.

Er werd geleefd. Wat zich ooit als mogelijkheid in de passie voordeed, gekerfd in verf, lijkt moe en stil, verstild... Nature morte.

Nacht, het mogelijke? Het is donker, dan verschijnt, als in het verdwalen van de blik, het zien van die ene waarheid: **alles is onzeker**.

Maar daar, dan, in het meanderen van de tijd wordt de beweging als schoonheid verstild... Nature morte, verwijlen bij het verval, in de huid van de verf, als hompen van een lichaam, in het verschijnen van de melancholie, in het verblijven bij het schone.... **in het donkere verdwalen**.